

Veľký dub

Nasledujúce dni prebiehali presne tak, ako si ich Luna vysnívala. Mama sa veľmi snažila, aby bola Luna šťastná, a darilo sa jej to nad očakávanie. Zapojila dcérku do vybaľovania a dokonca jej nechala aj voľnú ruku, aby dôležitým veciam našla nové miesto.

Luna bola v siedmom nebi. S mamkou zažili niekoľko nádherných dní plných smiechu, zábavy, ale aj práce a únavy.

Večer sa k nim do nového domu vracal ocko, ktorý celé dni pracoval. Starší súrodenci, Rút a Leo, boli práve v poslednom prázdninovom tábore.

Aj Luna mohla ísť do tábora, ale v inom termíne ako súrodenci, lebo už neboli v rovnakej vekovej kategórii. A to sa jej naozaj, ale že naozaj nechcelo.

Postupne si všetci zvykali na nový rituál: dlhú večeru a krásny spoločný čas, kde mal každý priestor podeliť sa s ostatnými o svoje čerstvé zážitky.

Dni plynuli pokojne a harmonicky. Do konca prázdnin ostávali ešte tri týždne.

„Miláčik?“ zavolala mamka na Lunu, „od zajtrajška už musím nastúpiť do práce. Viem, že som ti slúbila ešte pár dní navyše, ale nedá sa to. Prepáč!“

Luna sa pozrela mame do očí a videla, že jej to je naozaj ľúto. Tuho ju objala a pošepkala jej do ucha: „A budeš sa za mnou ponáhľať, keď dopracuješ?“

„Jasné,“ usmiala sa mama a potom navrhla: „Dáme si zmrzlinu v záhrade?“

Záhrada, preblesklo Lune myslou. „Na niekoľko dní som na ňu úplne zabudla. Poď, ukážem ti ten krásny strom, ktorý som objavila na samom konci pri plote. Mohli by sme tam zavesiť hojdačku.“

„Rada, len zoberiem sladkosti a dobehnem ťa,“ zakričala mama, keď prechádzala do kuchyne.

O chvíľu už sedeli na deke pod starým dubom. Mame sa mohutný strom páčil a musela uznať, že hojdačka v záhrade je skvelý nápad. Ľahli si spolu a pozerali sa na žiarivú korunu stromu, na ktorý práve silno svietilo zapadajúce slnko.

„Idem pripraviť večeru a upratať kuchyňu. Nepridáš sa?“

„Asi si tu ešte chvíľku poležím. Prezradím ti tajomstvo, chceš?“

„Jasné,“ mame zažiarili oči.

„Tento strom, je môj prvý priateľ. Ale nikomu to nehovor, nech sa mi nevysmievajú, prosím. Neprezraď to!“

„Neboj sa, miláčik, toto tajomstvo nikomu nepoviem,“ mama žmurkla na Lunu a vybrala sa do domu.

Na oblohe sa dalo pozorovať krásne farebné divadlo červenkastých odtieňov. To sa podvečerné slnko predvádzalo v celej svojej paráde.

Nepokosené byliny silnejšie zavoňali a zo stromu sa zrazu niečo ozvalo.

„Asi vánok,“ pomyslela si Luna a spokojne sa zadívala na farebné kvety hojdajúce sa zo strany na stranu. Celá záhrada sa pod závanom vetra vlnila a nadúvala.

„Haló, ja nie som žiaden vánok,“ ozvalo sa zrazu zreteľnejšie.

Luna vyskočila na nohy, ale bála sa urobiť čo i len krok. Zostala stáť ako prikovaná.

„Len sa ma, prosím, neboj!“ zaznelo znova.

Luna sa ani nepohla.

„Si odvážna, neutekáš. To je dobre. Môžem sa ti ukázať?“ pokračoval celkom nesmelý hlások. Luna iba prikývla.

V korune stromu sa niečo mihlo. „Som celá čierna a mám oči zelenkavé ako tráva. A milujem, keď ma niekto škrabká pod pazuškou. Pred pár dňami, vieš, ja som ťa počula, ako si povedala môjmu dubu, že chceš byť jeho kamarátka. Ale v normálnom svete, a to predsa každý vie, stromy nerozprávajú. To len, aby si nebola prekvapená. Aj najkrehkejšie byliny predsa vedia, že rozprávať vedia len ľudia a my.“

Luna takmer nedýchala.

Šuchot medzi konármi sa priblížil. Pozrela sa hore a hop!

„Prečo ma hľadáš hore, keď ja som už tu?“ Na deke pred ňou zrazu sedela roztomilá mačka. Pokojne priadla.

Luna zaváhala. „Asi mi už celkom preskakuje,“ povedala nahlas sama pre seba.

Mačka si ľahla a ďalej nerušene priadla. Luna si k nej kľakla. Začala sa jej prihovárať a hladkať ju po srsti.

Po chvíľke sa mačka posadila a z ničoho nič jej povedala ľudským hlasom:

„My mačky si môžeme počas svojich siedmich životov vybrať jedného jediného človeka, ktorému prezradíme, že dokážeme rozprávať. A ja, milá Luna, som si vybrala teba. Tak čo, chcela by si byť aj moja kamarátka alebo sa kamarátiš len s dubmi?“

„Ja, nie, nie, ja sa kamarátim... väčšinou len sama so sebou. Ja veľa kamarátov nemám. A ani neviem, či viem byť dobrá priateľka,“ zaváhala dievča.

Mačka vyskočila Lune z náručia, prebehla pár metrov, zastala a obzrela sa. „Ty už si moja dobrá priateľka! Dovidenia,“ zavolala ešte a vyšplhala sa hore na strom. Za sekundu sa Lune stratila z očí.

Po chvíľke bolo počuť zvuky parkujúceho auta. Luna zbehla k vchodovým dverám, kde mama práve vítala otca.

„Poďte, moje princezné, ideme domov,“ povedal ocino, ktorý bol rád, že ich vidí po celom dni.